

İnziva

Darcie Chan

Çeviri
Mert Dođruer

 epsilon®

Kocam Tim'e, ođlum Gavin'e, aileme ve olađanüstü in-
san, öğretmenim ve "öteki annem" ve sevgili arkadaşım
Ruth Uyesugi'ye...

BİRİNCİ KISIM

Karanlıktan korkan bir çocuğu kolaylıkla affedebiliriz. Hayatın gerçek trajedisi ise erkekler ışıktan korkunca belirir.

—Plato

Birinci Bölüm

Mary McAllister, yatak odasındaki cumba penceresinden dışarıya bakarken o gecenin son gecesi olacağını biliyordu.

Dışarıda, şubatın karanlığına Mill River kasabasının ışıkları karışıyordu. Kalın kar taneleri yatak odası penceresinin önünden akıp geçiyordu. Yalnızca kasabaya ismini veren Mill Nehri bu beyaz örtüden kendini kurtarabilmişti. Ortasındaki donmamış siyah bölüm, yılan gibi kıvrılarak uykudaki kasabanın kenarında akıyordu.

Mary sol eliyle yanına, yatağa kıvrılmış olan büyük siyam kedisini okşadı. Sağ eliyle, birkaç tel düz beyaz saçını kulağının arkasına attı. Mary'nin biri berrak mavi, öteki bulanık gri olan gözleri dışarıdaki fırtınaya odaklanmıştı.

Yaptığı öğrenildiğinde hakkında ne düşünüleceğini merak etti.

Yatak odası karanlıktı ama kasabadan yukarı sızan ışıklar, yaşlı yüzünün camda silik bir yansımasının oluşmasına yetiyordu. Mary gören gözüyle kendine baktı. Solgun ve

cılız yüz, adeta ölümün karbon kâğıdıyla oluşturulmuş bir örneğiydi.

Uykuya dalıp dalıp uyanıyordu, birkaç dakikada bir karnındaki acı onu ayıltıyordu. Sonunda, eli titreyerek yatağının yanındaki hap şişesine ve su bardağına uzandı. Çok güzel bir geceydi, sessizlik onu sakinleştiriyordu.

Mary hapları eline döktü, ikişer üçer, hepsini suyla yuttu. Bu dünyayı kar taneleri uçuşurken huzur dolu bir yalnızlık içinde terk edecekti. Bunu acıları dayanılmayacak raddeye gelmeden, zihinsel becerileri tamamen kaybolmadan, kendi rızasıyla göçüp gidemeyecek hale düşmeden yapacaktı.

Michael'ı düşündü. Papaz, söz verdiği gibi gitmişti ama Mary onun o papaz evinde hâlâ uyanık olup olmadığını merak etti. Ertesi gün bulacaktı Mary'yi. Mary, papaz için zor olacağını biliyordu ama nasıl olsa kaçınılmaz olan için kendini hazırlamıştı. İkisi de hazırды.

Yine de, ölümün getirebileceklerinden korkuyordu.

Kocasını tekrar görecekti miydi? Mary'nin bakışları, yatak odasının loşluğunda, bürosunda duran bir heykelciğe odaklandı. Siyah mermerden oyulmuş zarif bir attı bu. Patrick'i, Mary'nin babasının çiftliğine geldiğinde onu ilk kez görüşünü ve ardından yaşanan dehşeti düşündü.

Bir ürperti gelince zihnini Patrick yerine babasına odaklanmaya zorladı. Babasının oval pistte durduğunu, şapkasının alınından geri atılmış halini, genç atlara nezaket öğretişini hatırladı. Adamın içten kahkahası hâlâ kulaklarında ydı.

O anda bile, yetmiş yıldan fazladır dul olmasına rağmen Patrick'ten korkuyordu ama babasını tekrar görebil-

meyi çok isterdi, hatta büyükbabasını da. Belki de çok geçmeden görecekti.

Mary yanındaki Sham'in tüylü kafasına dokundu, kedi uykusunda ince bir mırıltı çıkararak patilerini kıvırdı. Michael onun için iyi bir ev bulacağına söz vermişti. Mary'nin bundan hiçbir şüphesi yoktu, içi rahattı. Bu sadık yoldaşına veda sözcüklerini şefkatle fısıldarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Sham'e sessizce kaç tane canı kaldıysa o kadar mutlu yaşam diledi ve o son, ağır uykunun kollarına teslim olmayı bekledi.

Mill River kasabasında birkaç kişi daha uyanıktı. Polis memurları Kyle Hansen ve Leroy Underwood bir saati aşkın süredir devriyedeydiler. Departmanlarının eski Jeep Cherokee'si yeni yağmış karın içinde süzülerek kasabanın etrafındaki kırsala doğru ilerliyordu. Yollarda mahsur kalmış motorcular olup olmadığını kontrol ediyorlardı ama yollar bomboştur. Halkın çoğu bu fırtınada evlerinde kalacak kadar mantıklıydı. Mill River'daki çoğu akşam gibi bu akşam da, kar fırtınasına rağmen, olaysız geçiyordu.

Leroy sıkılmıştı. Yolcu koltuğunda kıpırdandı, gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Düz, açık kumral saçları vardı —Kyle'a göre, üniforma giyen bir adam için bu saçlar fazla uzundu. Leroy'un yüzünün normal duruşunda ağzı açık, şaşkın bir ifade vardı, omuzları normal insanınkilerden daha yuvarlaktı. *Tanrım, diye düşündü Kyle, yoldan geçen biri görse arabaya orangutan aldığını sanabilir.*

Leroy gözlerini pencereden çevirdi, neredeyse tamamen boşalmış çikolatalı donut kutusuna göz attı.

“Sonuncusunu yesem olur mu?”

“Ye,” dedi Kyle. “Bayatlar zaten, biliyorsun.”

Bu bilgi Leroy’un umurunda olmadı. “Kasabada bir tur daha atalım mı, ne dersin?” diye sordu ağzı doluyken.

Kyle ona bir bakış attı, omuz silkti.

Leroy donutın son lokmasını ağzına tıktı, sonra termosu açmaya çalıştı. Yokuş aşağı, kasabaya doğru dönerlerken kalan kahveyi termos fincanına dökmeye çalıştı ama çoğu kupağına döküldü.

“Ah, kahretsin! Çukurlardan yavaş geçsene biraz,” diye terslendi.

Kyle gözlerini devirdi. Leroy’un yaratılışındaki zekâ ve sefkat eksikliği, sanki iştah olarak telafi edilmişti.

Dönüş yolunda McAllister malikânesinin kavisli garaj yolunun önünden geçtiler. Kyle karların içinden tepenin ucundaki evin beyaz mermerini güçlkle seçebiliyordu.

“Kadını hiç gördün mü?” diye sordu Leroy, Kyle’ın bakışlarını takip ederek.

“Kimi?”

“Dul McAllister’ı,” dedi Leroy yarı fısıldar bir tonla, yüksek sesle konuşulduğunda uyanacak bir canavardan söz edermişçesine.

“Hayır,” dedi Kyle.

“Ben gördüm,” dedi Leroy. “Bir kez. Lisedeyken, pastanenin önünde... Derisi iyice buruşmuş, kamburu çıkmıştı, tek gözünün üstünde bant vardı —korsan gibi.”

Kyle dümdüz ileri bakmayı sürdürüyor, fırtınanın içinde yoldan sapmamaya gayret gösteriyordu.

“Kasabadaki bazı kişiler, onun cadı olduğunu düşünüyorlar,” dedi Leroy. “Orada, tepede herkesi dikizlediğini

düşününce içim kötü oluyor,” diye devam etti, sonra da Kyle’a bakıp pis pis sırttı. “Belki de birinin ona cezasını vermesi gerekiyordur.”

Kyle çenesini sıktı ve cevap vermemek için kendini zor tuttu. Leroy’un onu sinir etmek için konuştuğunun farkındaydı, bu tatmini ona yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

Leroy’un çocukluğunun ne kadar zor geçtiğini düşününce onun sataşmalarına daha kolay katlanıyordu. Komiserin söylediğine göre, ki kendisi şehirdeki herkesi tanırdı, Leroy her daim kayıplarda olan bir babayla alkolik bir anenin oğluydu. Rutland’da yaşayan bir ablası vardı ve bu abla, üniversite mezunu olması ve belediyede muhasebeci olarak çalışmasıyla Underwood ailesinde özel bir yere sahipti.

Leroy’a gelince... Liseyi neredeyse yarıda bırakacakken bir şekilde diplomasını almış, sonra da kendini polis akademisinde bulmuştu. Kyle, egosu Texas büyüklüğünde olan bu adamın henüz kimseye herhangi bir incelik gösterdiğine tanıklık etmemiştir, neden işe alındığını da bilmiyordu. Kasabanın başka bir memura daha bu kadar çok ihtiyacı olup olmadığından emin değildi ve ayrıca, Kyle’ın standartlarına göre, bu adam bu işi yapabilecek yetilere tam olarak sahip değildi.

Eski Jeep’leri, Mill River’a dönerlerken karın içinde yol aldı. Küçük, eski evler ve çeşitli karavanlar kasabada yolun bu kısmının kenarını kaplıyordu. Karavanlardan çoğunun pencereleri karanlıktı, biri hariç. Bu ısıltı ısıltı parlayan karavan, etrafındakilerin aksine yepyenyidi. Önünde, karların içinden, porselen süsler çıkıyordu —bir çift geyik, birkaç tavşan, birkaç cüce ve büyükçe bir kuş banyosu.

“Çatlak Daisy hâlâ uyanık sanırım,” dedi Leroy. “İksir falan yapıyor herhalde.”

Karavanın kapısı tam o anda açıldı ve tıknaz, tombul bir kadın ön bahçeye çıktı. Kyle arabayı yavaşlattı. Daisy kendi etrafında dönüyordu, yüzünün kontrolünü yitirmiş gibiydi, dili dışarıdaydı.

Leroy alaycı bir kahkaha patlattı. “Şu şişko ineğe bak!” diye bağırdı, Kyle’ın pis pis bakışından habersizce. “Böyle giderse o tavşanlardan birine takılıp düşecek, sonra da dilini ısıracak!”

“Kapa çeneni, Leroy,” dedi Kyle. Sürücü koltuğu tarafındaki pencereyi açıp, “Bayan Delaine, geç oldu artık, saat gecenin biri. Bu fırtınada dışarıda durmamalısınız,” diye kadına seslendi.

Suratı kıpkırmızı olan ve nefes nefese kalan Daisy, kendi etrafında dönmeyi bırakıp onlara baktı. Porto şarabı rengi doğum lekesi, çenesinden yanağına doğru çıkıyor, saçlarının beyaz kıvrımları gözlerine düşüyordu. Sarhoş gibi sallandı, saçlarını yüzünden çekti. “Karı siz de denemelisiniz, memur bey! Bütün akşam karla ilgili bir büyü üzerinde çalıştım, tadı enfes!” diye bağırdı kadın. “İksirlerimin içinde de mükemmel olacaktır ama çok acelem var. Bu gece yeni bir şey pişiriyorum!” Gülümseyerek yerden avuç dolusu kar aldı, havaya attı, sonra da memur Hansen ve Underwood’a el sallayıp içeri girdi.

Kyle sessizce oturmaya devam etti, kafasını iki yana salladı ama Leroy’un kahkahaları daha da şiddetlendi. Leroy, Kyle’ın onaylamayan bakışlarını görünce sakinleşmeye çalıştı, ama nafile bir çabaydı bu.

“Hadi ama Kyle! Kadının çatlak olduğunu biliyorsun. Eğlence bulmuşken neden tadını çıkarmayalım?”

“Kadın kendine hakim olamıyor, Leroy. Ağzını ne zaman kapalı tutman gerektiğini kestiremiyorsun,” diye terslendi Kyle. Gözleri karavanın kapısında, Daisy’nin içeride kaldığından emin olmak istiyordu.

“Ah, pek dokunaklı,” dedi Leroy alaycı bir sesle. “Hah,” diye devam etti, tekrar kıkırdarak, “az önceki gösterisi bile yangından kurtulmuş olmasına şükretmek için bir sebep. Karavanının yandığını ilk duyduğumda sonunda bu yaşlı yarasadan kurtuluyoruz galiba diye sevinmiştim.”

Kyle buna cevap vermedi çünkü söyleyeceği herhangi bir şey fark yaratmayacaktı. Leroy’dan sekiz yaş büyüktü ama Leroy’un olgunluk seviyesini düşününce kendini sanki seksen yaş daha olgun gibi hissediyordu. Boston’da çalışırken Leroy gibi birden fazla genç memurla tanışmıştı. Küstah, aptal ve polisliğin gücüne, mevkisine, kendilerine verilen silahlara fazla önem veren tiplerdi. Böylelerinin çoğu ya ölür ya da kendi saçma amaçları uğruna koşarken kendini parmaklıklar ardında bulurdu.

Mill River’da dört polis memuru vardı —kendisi, Leroy, Ron Wykowski ve komiser Joe Fitzgerald. Sorun şuydu ki, hiçbir şeyin yaşanmadığı bu kasabada üç polis, fazlasıyla yeterliydi. Mesleğini tehlikeye atabilecek bir fırsatla karşılaşamayan Leroy son derece güvendeydi.

Karla kaplı çeşitli işyerlerinin, belediye binasının önlerinden geçerek Ana Cadde’de ilerlemeye devam ettiler. St. John’s Katolik Kilisesi’nin yoluna çıkan virajı takip ettiler. Papaz evindeki odalardan birinde ışık yanıyordu.

“Vaiz hâlâ uyanık,” dedi Leroy neşeyle. Şaşılacak şey değildi aslında. Peder O’Brien’in ışıkları hep geç saatlere kadar açık kalırdı.

İki ev aşağıdaki bir evin daha ışıkları açıldı.

“Öğretmen de ayakta,” dedi Leroy farklı bir sesle. “Uğrayıp kadına masal mı okusak acaba?” dedikten sonra kaşlarını kaldırdı, dilini üst dudağında gezdirdi.

Öğretmen, Mill River İlkokulu’nun yeni dördüncü sınıf öğretmeni Claudia Simon’dı.

“Senin okuma yazman mı var? Buna şaşırdım,” dedi Kyle.

Leroy somurttu ama Kyle arabayı karakola götürene kadar ağzını açmadı. İndiklerinde Ana Cadde’ye uzun uzun baktı.

“Tanrım,” dedi, “kar böyle yağınca o pis römorklar bile güzel görünüyorlar.”

Kyle tekrar sessiz kaldı. Onun tek istediği sıcak bir duş alıp sıcak yatağına girmekti. Uzun bir gece olmuştu.

Claudia Simon gerçekten de yatakta bir şeyler okuyordu. Her öğrencisi, “Büyüyünce Yapmak İstedğim İş” konulu birer kısa kompozisyon yazmıştı. Yirmi üç dördüncü sınıf öğrencisinden on bir tanesi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olmak istiyordu —Claudia bunun, çocukların birkaç hafta önce Başkan’ın görevi teslim alma konuşmasını dinlemesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Altı tanesi film yıldızı ya da şarkıcı olmak istiyordu. Dört tanesi doktor ya da hemşire, bir tanesi polis, bir tanesi itfaiyeci, bir tanesi de adli danışman olmak istiyordu.

Danışman olmak isteyen öğrenci, Rowen Hansen adındaki küçük kızdı. Babası Kyle Hansen, kasabanın polislerindendi. Claudia, müdürden bu adamın dul olduğunu

duymuştı. Kızı, tıpkı annesi gibi bir adli danışman olmak istediğini, çünkü “insanları dinleyip sorunları çözmekten hoşlandığını” yazmıştı. Bu kadar. Henüz dördüncü sınıfta. *Ama*, diye düşündü Claudia, *Rowen olağandışı bir çocuk*.

Claudia ayağa kalkıp gerindi. Saat gece biri geçmişti. Ama cumartesi gecesiydi -hayır, pazar sabahıydı artık- ve eğer kendini not vermeye kaptırırsa geç yatabilirdi. Koşu kıyafeti ve çoraplarıyla koridora girdi, dişlerini fırçalamak için oradan banyoya saptı. Banyo kapısının arkasındaki boy aynasında yansımasına göz attı. Sadece birkaç ay önce bu aynaya siğamazdı.

Bekâr, obez ve yalnız olan Claudia, otuzuncu doğum gününde kendini şekle sokmaya karar vermişti. Aslında bu kararı daha önce de birçok kez almıştı. Tüm hayatını ya da en azından hatırlayabildiği kadarını şişman olarak geçirmişti. Ne bir erkek arkadaşı ne de bir balo kavalyesi olmuştu. Ona karşı romantik hisler besleyen bir erkek bile olmamıştı. Bu kadar uzun bir süreden sonra, çoğu kişi kendisini keklerin eline bırakırdı ama Claudia kekleri, cipsleri, dondurmaları ve pizzaları hayatından çıkarmış, kendine bir koşu bandı ve Reebok marka spor ayakkabıları almıştı. Otuzuncu doğum gününün üzerinden bir buçuk yıl geçtikten sonra, eski poposundan eser kalmamıştı.

Artık kırk iki kilo daha zayıf olan Claudia, yansımasını bir süre tatminle izledikten sonra yatağına yöneldi. Gardırobu artık kırk beden giysilerden oluşuyordu. Yeni bir kasabadaki bir okulda, önceki şişman halini bilmeyen insanların olduğu bir yerde öğretmenlik yapıyordu. Yaşıyordu. İlişkiye açık bir bekârdı. Sosyal eksikliklerini de giderecekti. Yakışıklı bir adam gördüğünde gereğinden fazla

heyecanlanmayacaktı. Gözlerini başka bir yöne çevirmeyecekti. Artık kendisinden utanmıyordu.

O gece, Claudia uykuya gülümseyerek daldı.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen Jean Wykowski uyuyamıyordu. Kocasını Ron yanında horluyordu, karakoldaki vardiyası yedide başlayacaktı, karısının kıpırdanıp durmasının farkında bile değildi. Jean'ı rahatsız eden, Ron'un horlaması değildi, uykusuzluğunun başka bir sebebi vardı. Jean, sonunda yataktan kalkıp, parmak uçlarına basarak odadan dışarı çıktı.

Mutfağa giderken oğullarının odasının önünde durdu. Dokuz ve on bir yaşlarındaki Jimmy ve Johnny, uyku konusunda babalarının izinleydiler, ikisi de derin uykuda, yavaş ve ritmik nefesler alıp veriyordu. Jean, Jimmy'nin ona masal okurken bıraktığı halde olduğunu gördü —sırt üstü, örtüsü çenesine kadar çekili. Johnny ise ayaklarını yastığa doğru götürmüştü, kafası yatağın bir kenarından dışarı çıkmıştı. Jean bunu nasıl başarabildiğini kestiremiyordu ama onu uyandırmadan, olması gereken pozisyona geri döndürmekte başarılıydı.

Sonra karanlık mutfağa doğru yürüdü, ayaklarının altındaki parkelerin her gıcirtısında irkiliyordu. Kendisine bir fincan süt koyup fincanı mikrodalgaya yerleştirdi. Süt ısınırken Jean, oğlanların bulaşığa yardım etmelerini hatırlayıp gülümsedi; Johnny yıkamış, Jimmy durulamıştı, ikisi de elastik bulaşık musluğunu mikrofon gibi kullanıp sevdikleri şarkıcıları taklit etmişlerdi.

Mikrodalga da özel bir parçaydı, Ron'un son Noel'de

ona hediyesiydi. Romantik bir şey sayılmazdı tabii ama hayli işe yarıyordu ve bütün ailenin yararınaydı. Fırın son yüksek *bip* sesini çıkarmadan önce Jean düğmesine basıp kapattı ve fincanını aldı.

Böyle müthiş çocuklara sahip olduğu için şanslıydı. Haylazlar sağlıklı ve hayat dolulardı, her gün karşılaştığı sefil, hasta görünümlü insanlara benzemiyorlardı. On üç yıllık kocası sevgi dolu, sadık bir adamdı. O ve oğlanlar olmasa, Rutland İlçesi için evlerde hizmet eden bir hemşire olarak çalışmaya, bu içten içe kendini bitiren işi yapmaya devam etmezdi.

Jean'ın hastaları, belden aşağısı felçli, ameliyat sonrası bakıma ihtiyaç duyan, yakınlarda kaza atlatmış ya da ölümcül hastalığı olan kişilerdi. Bu insanların acılarını, zorluklarını her gün onlarla birlikte yaşamak zorundaydı. Onun, doktorların ve terapistlerin yardımlarıyla bazıları iyileşiyordu ya da hayatlarını bir şekilde sürdürmeyi öğreniyorlardı. Fakat çoğu şanssızdı, bu gece Jean'ın uykusunu kaçıran da şu sıralarda sorumlu olduğu hasta Mary McAllister'dı.

Her vardiyanın büyük bölümünü bu yaşlı kadınla geçiriyordu. Bayan McAllister'ın artık birkaç günlük ömrü vardı, en fazla bir haftalık. O gün, Jean ona bakmaya bile dayanamamıştı. Kanser zavallı kadını soldurmuş, bitkin düşürmüştü; ağrı kesiciler yüzünden Bayan McAllister zamanının büyük kısmını uyuyarak geçiriyordu. Jean onu süngerle yıkamış, giysilerini değiştirmiş, kadını rahat ettirebilmek için elinden geleni yapmıştı. Pek bir şey olmasa da... Ertesi gün de, yani pazar günü, izinli olduğu için yanında olmayacaktı.

Kendini bu düşünceyle yatıştırmaya çalışan Jean, boşalan fincanı lavaboya koydu ve karanlık koridordan odasına geri döndü.

Kilisesinin bitişigindeki evinde, Peder Michael O'Brien çalışma odasında eşyalarını topluyordu —bunlar kitaplar, klasörler değil, Peder O'Brien'in takıntılı olduğu kaşıklardı. Hayatı boyunca yedi yüze yakın, hepsi birbirinden farklı kaşık biriktirmişti. Nazikçe, her birini o eskimiş karton kutulardan çıkarıp inceledi ve masasındaki büyük boy kargo kutusuna yerleştirdi.

Bu kaşıkları mahrumluk yeminine rağmen toplamıştı, suçluluk duyuyordu. Kaşıkları nasıl aldığını düşününce daha da beter hissediyordu kendini. Ama bu gümüş, çelik, zarif, süslü veya sade birçok çeşit kaşıқта onu rahatlatan bir şeyler vardı. Onlara ihtiyacı vardı. Onlardan asla ayrılamıştı.

O ana kadar.

En üst çekmecesinden son kaşığı çıkardı. Bu parlak çeliği kutuya yerleştirdi, sonra bir süre arkadaşlarının üstünde duruşunu izledi ve geri aldı. Bu parçadan ayrılamayacaktı. Kaşığın arkasına şu not kazınmıştı: “Değerli arkadaşşıma, sevgilerimle, MHM.”

Kaşığı ona, koleksiyonundan haberdar olan tek insan, yetmiş yıldan fazla bir süre boyunca en yakın arkadaşşı olan o kişi vermişti. Bu tek parçanın günahı olmazdı.

Sandalyesine oturup gevşedi. Artık iyice geç olmuştu, eklemleri ağrımaya başlamıştı. Kaşığı masaya koyup okuma gözlüklerini taktı. Masada kahverengi kâğıda sarılı bir

paket vardı, yanında da mühürlü bir zarf duruyordu. Peder paketin içinde ne olduğunu bilmiyordu; zarfın içinde ise kaliteli kâğıda yazılmış bir mektup vardı. Mektubu okumamak için kendini zor tutuyordu, ama bunu yapamazdı... henüz. İç geçirerek zarfı aldı, göğsüne bastırdı.

Pencereden dışarı, Mary'nin tepedeki konağına doğru baktı; karanlığın içinde döne döne yağan karlar yüzünden orayı göremiyordu ama o büyük mermer evin orada, Mill River'a uzun yıllardır baktığı gibi baktığını biliyordu. Gözlerini kapadı. Evin tarihini biliyordu, keyfini de acısını da —özellikle acısını. Mary'nin içeride olduğunu biliyordu, onu bıraktığı gibi uyuyup uyumadığını merak etti. Yoksa o da oradan kendisini mi izliyordu acaba? Belki de ruhu bedeninden ayrılmıştı bile.

“Sevgili kızım, sonunda huzura kavuş,” diye fısıldadı ve fırtınanın içinden bir kez daha tepedeki konağa baktı.